

לא היינו זמן רב במטולה. קיבלנו הודעה לעלות לנהלל.
עמנואל נשאר במשק עד שיום אחד הופיע אצלי בצריף, בנהלל.
גם הוא, כמונו, החליט לחיות בחברה חדשה דוגלת בעקרונות שדיברו אל לבנו.
לימים היה ממייסדי כפר יהושע.

עד היום אני כואב את עזיבת הגליל אחרי י"א באדר תר"פ, ומשוכנע,
שאלולא שרשרת מקרים לא היה קורה הדבר הזה.

האם למנות אותם שוב?

אלולא היציאה החפוזה ממטולה ביום התקפת הצרפתים שנכשלה, "אין לנו
מה לעשות כאן" אמרו אנשי מושב חמארה, ואחרים הצטרפו אליהם בלי
לחשוב הרבה.

אלולא מות טרומפלדור, ואילו החליטו החברים, אחרי מותו, להחזיק מעמד
עוד מעט. (אינני מאשים אותם - הרי אני לא הייתי שם אותו יום).

תגבורת כבר היתה בדרך, וכל פעילות הבדואים היתה לדעתי בתהליך של
ירידה, מה גם שמראש מגמת פניהם לא היתה חיסול הישובים שלנו.
האסון קרה ואין להשיב.